

Jan Frič:

Kterým směrem.

Když čtu „Lesnickou práci“, mám vždy pocit jistého klidu a řekl bych odborně neutrality. Mimovolně vtírá se mi představa, jak spokojeným a klidným mohl by býti život velké obce lesnické, kdyby přenesla svoji činnost na pole působnosti čistě odborné, a jak ohromně mohoucí a plodné bylo by československé lesnictvo, kdyby věnovalo se úplně řešení nejasných problémů v lesnické vědě a tím i praxi. Československé lesnictvo vykonalo nesporně mnoho v provozu lesního hospodaření a ve vytvoření předpokladů pro hospodaření příští, ale nedovedlo dosud poznatky svoje urovnat, systematicky zařadit a hlavně — využít. Jako celý československý živel, bylo i lesnictvo zakříknuto, utlačeno, bylo podobno pilným včelám, které z pouhého pudu snášejí med do úlu, aby někdo jiný, cizí, násilný, jej vybral a zužitkoval. Staletími vimpotovaná účta před německým a tím i německými autoritami lesnickými, potlačené sebevědomí příslušníka nesamostatného národa, tvárlivá a přizpůsobující se podstata povahy slovansky podajné a nemístně často cituplné, spolu s vlivy zevnějšími způsobily, že sice interní hospodaření bylo a celkem jest na výši doby, ba řekl bych vzhledem k šablonovitému nazírání na hospodářský průměr, že dobu tuto překročilo, leč vnější efekt hospodářských úkonů zůstal nevyužit, neoceněn, literárně nezachován, a zatím co český člověk pracoval, stavěl, generacemi zkoušel a získával pudově výsledky tam, kde končí theorie, přicházeli cizí, neznámí a nepřátelští lidé žítí a týti z potu a práce jeho nejen hmotně, nýbrž i duševně. Kolik těch německých autorit sbíralo poznatky a zkušenosti své z práce naší a využilo ovoce této práce ve prospěch svůj, stavějíce svůj věhlas lehce získaný do popředí, zatím co pravý tvůrce, původce i vykonavatel myšlenky stál kdesi v pozadí skromně a tiše, sám v ubohé zakříknuté duši přesvědčen, že český lesník nic nevykonával, nýbrž že kopíroval vše po lesnících německých. Kolik obšírných vědeckých i populárních děl vzniklo by v německé důkladnosti o zkušenostech a pracích Zenkrových, Wiehlových, Bohdaneckého a celé řady lesníků, kteří v tichu a klidu bez oslavné literatury tvořili naši hospodářskou minulost svým svérázným, nikde neokopírovaným způsobem.

Jistě velikou naší chybou bylo a jest doposud, že nedovedeme pozdvihnouti svého odborného hlasu, že nedovedeme oprostíti se cizích přívěsků a nebojácně vymknouti se vlivu cizích autorit. Není v tom neúcta k zásluhám, tvrdím-li, že účta a zbožná víra v neomylnost autorit přivodila lesnímu hospodářství tolik škod, že celé generace nevěrců budou mít co činiti s jích nápravou. Smrková manie doložená jednostranně vypěstěnou naukou o čistém výnosu jest nejlepším dokladem teroru autorit. Dnes vytýká se mnohými, kteří byli hlasateli a vykonavateli těchto teorií, bezmyšlenkovitost a zpoždění širokým kruhům lesnickým, a zatím běda tomu, kdo by byl